

Starobylý dům

Na kraji Skálovského lesa stál tisíce let starý dům. Byl to okouzlující pohled na dům z dávných dob, ale vždy když se na něj někdo podíval zamrazilo ho. Tento dům byl vysoký a dvoupatrový. V prvním patře bylo jen jedno okno vysoko posazené, tudíž do něho nikdo neviděl, a vchodové dveře s terasou. V druhém patře je taktéž jen jedno okno, ale to okno je něčím zvláštní... Někdy se v něm objevuje černý závěs.

„Ale mami já se nechci stěhovat!“ řekla jsem matce a utekla do lesa. Tento les se jmenuje Skálovský a já jsem si ho oblíbila. Je zvláštní tím že všechny jeho barvy jsou opačné, listy jsou hnědé a dřevo je zelené, ale ještě něčím... Když ho slyším šustět tak mě to utěší a cítí se lehká jako bych byla peříčko bez starosti. „Já ji nenávidím,“ křičela jsem přes celý les. Pak už jsem nevěděla co dál, proto jsem si lehla a usnula.

Probralo mě vití psa, ale ne ledajakého stál naproti mě: „V v v... Vlkodlak! Tak to ne. Kolik je hodin?“ nesoustředěná a rozklepaná jsem hledala telefon, ale nenašla. „Musím se dostat pryč, ale kam?“ Najednou se vlkodlak sesunul k zemi a změnil se v člověka, až teď jsem si uvědomila že je úplněk. Plazil se směrem ke mně. Je to vysoký a svalnatý mladík s černýma vlasama jako nejčernější noc a blankytně modrýma očima. „Jste postřelen,“ řekla jsem ani nevím proč. Vždyť ho neznám a je to vlkodlak! Vstal a šel ke mně. „Pomoz mi prosím.“ Řekl velmi pomalu a trhavě. „Já jak?“ zakoktala jsem se. „Odved’ mě do Starobylého domu na druhém konci lesa.“ „Vždyť tam straší a...“ mlčel a díval se na mě prosebně. Měla jsem strach, že kdybych mu nepomohla něco by mi udělal, vždyť to může být past, ale i přesto jsem ho tam vzala!

Došla jsem k domu a vzpomněla si co mi říkala matka: „Ještě dneska se budeme stěhovat!“ Bála jsem se ještě víc, že už maminku neuvidím... Náhle jsem začala panikařit! Nemůžu ho ničím ošetřit, ledaže... „Pojďte do domu dám vám na tu ránu mokrý hadr.“ Sedl si na židli, já vzala hadr a šla jsem ho namočit do tůňky, která je za Starobylým domem.

Přišla jsem zpátky s hadrem a... Ten mladík tam nebyl... Rozhlédla jsem se po domě, ale nikde nikdo... Pak jsem se podívala z okna a... Zahlédla jsem dva vlkodlaky, kteří se rvali a hádali, v jednom jsem poznala zraněného mladíka. Chtěla jsem jít ven, ale dveře byly zamčené. „Já to nechápu.“ „Co nechápeš?“ zaslechla jsem známý hlas. „Mami?“ „Co je?“ „Co tady děláš?“ „Stěhuju nás.“ „Tady? Proč zrovna sem, vždyť tady straší a... A venku se rvou vlkodlaci!“ „Co to tu meleš? Vždyť tam nic není!“ „Ale... Ale tam u toho stromu s tím datlem...“ „Ty ses zbláznila nebo co?“ „Ne mami, musíš mi věřit! Je tam jeden zraněný vlkodlak a rve se s jiným vlkodlakem!“ Matka se podívala z okna, ale stále nic neviděla. „Ona si vážně o mně myslí, že jsem blázen,“ slyšela jsem se potichu mluvit. Teď se někdo snažil otevřít dveře, ale nešlo to, protože byly stále zamčené. Šla jsem je odemknout, a když jsem se pak otevřela viděla jsem mladíka ještě více zraněného než byl!

„Kdo to byl?“ ukázala jsem z okna a viděla tam ležet na zemi zřejmě mrtvého vlkodlaka. „To tě nemusí zajímat!“ odsekl mi a sesypal se na židli. „Ale...“ nedopověděla jsem to, protože vběhla do pokoje matka a řekla: „Ty jsi tady sama nebo tady někdo je? Slyšela jsem totiž dva hlasy – tvůj a ještě něčí. No nic to není to co jsem ti chtěla říct. Víš co je dneska za den?“ „No já nevím co by dneska mělo být za den?“ „Dnes se ti stane něco velkého, máš totiž 15 let a to znamená, že se ti stane to, co se stalo mně, když jsem měla 15 let.“ „Co se ti stalo mami?“ zeptala jsem se, protože mě to velmi zajímalo. „Začala jsem vidět věci, které jiní nevidí a skončilo to když jsem měl 26 let. Měla jsem kamaráda, ve 26 letech však zmizel a už jsem ho neviděla.“ Dořekla a odešla.

Nebyl čas nad tím přemýšlet. Musela jsem se vrátit k tomu mladíkovi. „Můžu se vás zeptat jak se jmenujete a kolik je vám let?“ „Já jsem Tomáš a je mi 17 let a ty?“ „Já se jmenuju Jana a

dnes mám 15 let.“ „Opravdu? Tak to ti přeju všechno nejlepší a všimla jsem si vašeho jednorožce nemohl by mě vyléčit?“ „My nemáme jednorožce.“ „Ale ano máte – v tomhle domě nikdo nestraší – všechno dělá tvůj jednorožec a ty jsi ho našla. Zavolej Ečžorondej idjiřp. Tak jsem si řekla, že ho zavolám: „No za zkoušku nic nedám. Ečžorondej idjiřp. Ten je nádherný.“ Vypadá jako by se ani nedotýkal země, tak elegantně přišel. Velká hlava s bíle zářícím rohem. „Ale já nevím jak se s ním mluví a jak tě vyléčí.“ „Vždy s ním mluv opačně. Tudíž když řekneš Ečžorondej – v překladu to znamená jednorožce – a teď řekni Ečžorondej mísorp irtešo oh.“ „Ečžorondej mísorp irtešo oh.“ Jednorožec přiložil svůj roh na ránu Tomáše. Z rohu najednou začala vyzařovat záře až jsem musela zavřít oči. Když jsem oči otevřela Tomáš byl vyléčen a jednorožce už jsem neviděla.

„Jak můžeš vědět, že mám jednorožce? A jak to, že ho mám já? Má ho i někdo jiný?“ „Tvé otázky nejdou vysvětlit tak lehce jak si myslíš.“ „Cože?“ „Víš je ti 15 let a od svých patnácti vidíš to, co ostatní ne!“ „Ano já vím. To mi říkala matka.“ „Ty seš čarodějnice Jano. A protože máš jednorožce musíš pomáhat ostatním lidem.“ „Opravdu? Páni...“ „Ale tvoje matka neměla jednorožce, tudíž ve 26 letech dar ztratila. Ty jsi jednorožce našla, tudíž ti tento dar zůstane.“ „Kde jsem ho našla? Já nic nenašla!“ „Ano našla, ty jsi to sice nevěděla, ale tím že jsi matce nezabránila se přestěhovat, a tím že jsi utekla do lesa a setkala ses se mnou.“ „To je neuvěřitelné!“ „Ano to je, ale také skutečné.“ „A když jsem ho našla jak dlouho budu vidět to, co jiní ne?“ „Tak dlouho než ti jednorožec neumře. Tvůj jednorožec je ještě malý... A dožívají se asi 50-60 let.“ „A kolik mu je?“ „Jsou mu teprve tři roky. V těch třech letech teprve rozvíjí své schopnosti a ty se uč s ním. Starej se o něj dobře a ty se měj taky dobře.“ „Ty už jdeš?“ „Musím, slyšíš už mě ostatní volají.“ „Zůstaneme přátelé?“ „Ano samozřejmě, ale teď už musím jít.“ „Ahoj.“

O 20 let později

Už je mi 35 let a jednorožci 23 let. Jednorožec stále sílí a rozvíjí své schopnosti. A s Tomášem? S Tomášem jsme pořád kamarádi.

Osnova (Kapitoly):

1. Starobylý dům
2. Stěhování
3. Vlkodlak
4. Záblesk minulosti
5. Nevěřící matka
6. Dar
7. Jednorožec
8. Zmínka o jednorožci
9. O 20 let později

Autorky: Eva Gasiorová a Hana Zálešáková